C/2025/4990

12.9.2025

COMUNICARE A COMISIEI

Orientările Comisiei și model de raportare elaborat în conformitate cu articolul 5 alineatul (5), articolul 6 alineatul (6) și articolul 7 alineatul (3) din Directiva (UE) 2022/2557 privind reziliența entităților critice

(C/2025/4990)

I. INTRODUCERE

1. Directiva (UE) 2022/2557 al Parlamentului European și al Consiliului [1] privind reziliența entităților critice („directiva”) urmărește să se asigure că serviciile esențiale pentru menținerea funcțiilor societale sau a activităților economice vitale sunt furnizate pe piața internă fără a fi obstrucționate. Directiva consolidează reziliența entităților critice care furnizează astfel de servicii și creează un cadru global de reziliență a entităților critice în ceea ce privește toate pericolele (naturale și provocate de om, accidentale sau intenționate).

2. Pentru a obține un nivel înalt de reziliență, statelor membre le revin obligații în temeiul directivei. Comisia a fost mandatată să elaboreze recomandări, orientări fără caracter obligatoriu și un model comun de raportare voluntar pentru a le sprijini în îndeplinirea unora dintre aceste obligații. În special, prezenta comunicare pune în aplicare articolul 5 alineatul (5) din directivă în ceea ce privește elaborarea unui model pentru furnizarea anumitor informații către Comisie, articolul 6 alineatul (6) din directivă în ceea ce privește elaborarea de recomandări și orientări pentru a sprijini statele membre în identificarea entităților critice și articolul 7 alineatul (3) din directivă în ceea ce privește adoptarea de orientări pentru a facilita aplicarea criteriilor de determinare a importanței unui efect perturbator, ținând seama de informațiile pe care statele membre trebuie să le transmită în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din directivă.

3. Înainte de adoptarea prezentei comunicări, în conformitate cu dispozițiile menționate anterior, statele membre au fost consultate în cadrul unui atelier care a avut loc în perioada 3-4 octombrie 2024, iar Grupul privind reziliența entităților critice (CERG) a fost consultat la 12 februarie 2025. Alte consultări bilaterale ale delegaților CERG au avut loc în scris în martie 2025, iar o versiune actualizată a fost comunicată CERG la 7 aprilie 2025.

4. Prezenta comunicare nu este obligatorie din punct de vedere juridic și nu afectează interpretarea dreptului UE de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

II. MODEL COMUN DE RAPORTARE VOLUNTAR

5. Modelul comun de raportare voluntar care poate fi utilizat de statele membre pentru a furniza Comisiei anumite informații referitoare la evaluarea riscurilor, astfel cum se prevede la articolul 5 alineatul (5) din directivă, este prevăzut în anexă.

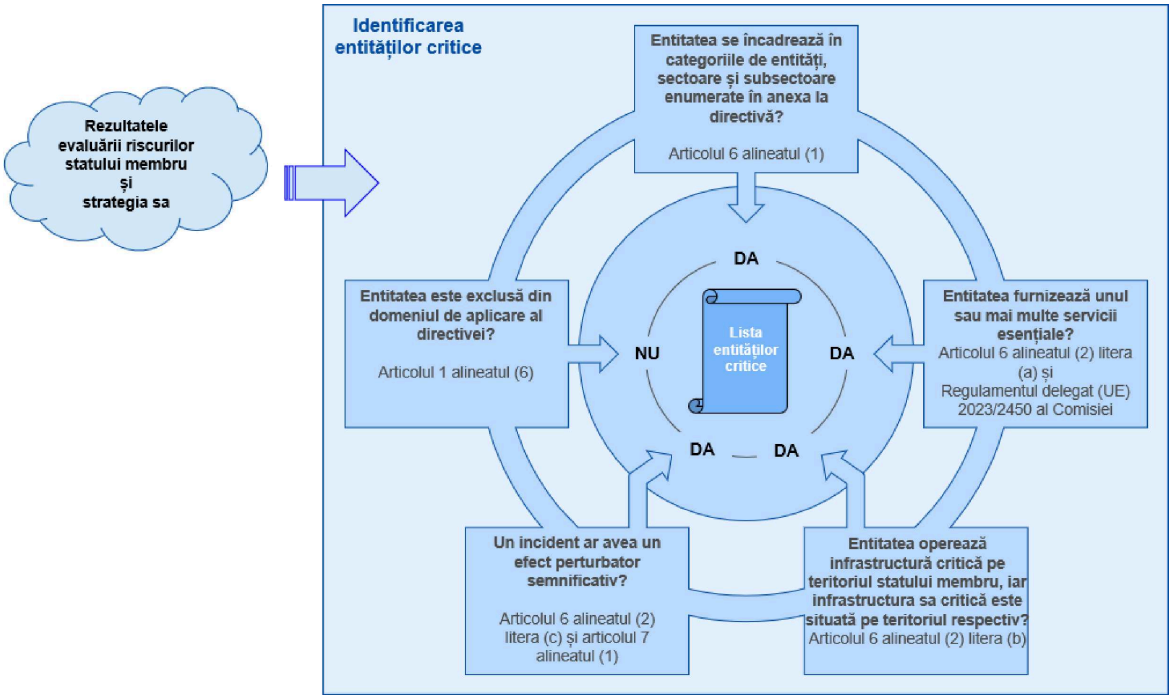
6. Deși acest model de raportare are un caracter voluntar, statele membre sunt încurajate să îl utilizeze când furnizează informații în temeiul articolului 5 alineatul (4) din directivă.

[1] Directiva (UE) 2022/2557 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 privind reziliența entităților critice și de abrogare a Directivei 2008/114/CE a Consiliului (JO L 333, 27.12.2022, p. 164, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2557/oj).

III. ORIENTĂRI FĂRĂ CARACTER OBLIGATORIU ÎN SPRIJINUL IDENTIFICĂRII ENTITĂȚILOR CRITICE

Figura 1

Procesul de identificare a entităților critice ([2])

7. În ceea ce privește sprijinul pentru identificarea entităților critice, având în vedere considerentele 3 ([3]) și 16 ([4]) din directivă, prezentele orientări fără caracter obligatoriu urmăresc, în special, să sprijine aplicarea consecventă, la nivelul UE, a criteriilor de identificare a entităților critice.

8. În conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din directivă, *„atunci când identifică entitățile critice în temeiul directivei, un stat membru ia în considerare rezultatele propriei evaluări a riscurilor efectuată de statul membru și strategia sa și aplică cumulativ următoarele criterii:*

(a) entitatea furnizează unul sau mai multe servicii esențiale;

(b) entitatea operează, și infrastructura sa critică este situată, pe teritoriul statului membru respectiv; și

(c) un incident ar avea efecte perturbatoare semnificative, determinate în conformitate cu articolul 7 alineatul (1), asupra furnizării de către o entitate a unuia sau mai multor servicii esențiale ori asupra furnizării altor servicii esențiale în sectoarele prevăzute în anexă care depind de acel serviciu esențial sau de acele servicii esențiale”.

9. Având în vedere cele de mai sus, statele membre ar trebui să ia în considerare trei elemente principale în procesul de identificare a entităților critice: rezultatele evaluării riscurilor, rezultatul strategiei naționale și aplicarea cumulativă a criteriilor menționate la punctul 8 de mai sus.

([2]) Nu există o ordine obligatorie a etapelor de identificare.

([3]) „Piața internă este caracterizată de fragmentare în ceea ce privește identificarea entităților critice, întrucât sectoarele și categoriile de entități relevante nu sunt recunoscute în mod consecvent ca fiind critice în toate statele membre. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să ofere un nivel solid de armonizare în ceea ce privește sectoarele și categoriile de entități care intră sub incidența sa.”

([4]) „Pentru a se asigura faptul că toate entitățile relevante fac obiectul cerințelor în materie de reziliență ale prezentei directive și pentru a se reduce divergențele în această privință, este important să se stabilească norme armonizate care să permită identificarea consecventă a entităților critice în întreaga Uniune, permițând totodată statelor membre să reflecte în mod adecvat rolul și importanța acestor entități la nivel național.”

III.1. **Rezultatul evaluării riscurilor**

10. Considerentul 15 din directivă arată că „*acțiunile întreprinse de statele membre pentru a identifica și a contribui la asigurarea rezilienței entităților critice ar trebui să urmeze o abordare bazată pe riscuri, care se concentrează pe entitățile cele mai relevante pentru îndeplinirea funcțiilor societale sau a activităților economice vitale*”.

11. Statele membre sunt încurajate să operaționalizeze rezultatul evaluării riscurilor efectuate în conformitate cu articolul 5 din directivă pentru identificarea entităților critice în ceea ce privește:

a) amploarea pierderii sau a perturbării furnizării unui serviciu esențial de către o anumită entitate (impact ridicat față de impact scăzut) și

b) probabilitatea pierderii sau a perturbării furnizării unui serviciu esențial de către o anumită entitate (probabilitate ridicată față de probabilitate scăzută).

12. Riscurilor de natură intersectorială sau transfrontalieră ar trebui să li se acorde o importanță deosebită în procesul de identificare a entităților critice, având în vedere potențialul acestora de a avea efecte în cascadă mai ample asupra furnizării de servicii esențiale de către alte entități din sectoarele prevăzute în anexa la directivă.

III.2. **Strategia de consolidare a rezilienței entităților critice**

13. Considerentul 13 din directivă arată că „*în vederea asigurării unei abordări cuprinzătoare în ce privește reziliența entităților critice, fiecare stat membru ar trebui să dispună de o strategie pentru sporirea rezilienței entităților critice*”. Același considerent clarifică ce ar trebui să acopere strategia, și anume „*obiectivele strategice și măsurile de politică care trebuie puse în aplicare. Din motive de coerență și eficiență, strategia ar trebui să fie concepută pentru a integra fără probleme politicile existente, bazându-se, ori de câte ori este posibil, pe strategii, planuri ori documente similare existente relevante la nivel național sau sectorial*”. Strategia trebuie să fie adoptată în conformitate cu articolul 4 din directivă.

14. Pentru a realiza o abordare cuprinzătoare în ceea ce privește identificarea entităților critice, statele membre ar trebui să se asigure că strategiile lor oferă un cadru de politică pentru o coordonare consolidată între autoritățile competente în temeiul prezentei directive și autoritățile competente în temeiul Directivei (UE) 2022/2555 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]) în contextul schimbului de informații privind riscurile de securitate cibernetică, amenințările cibernetice și incidentele cibernetice și riscurile, amenințările și incidentele non-cibernetice, precum și în contextul exercitării sarcinilor de supraveghere ([6]). Întrucât acest lucru poate influența identificarea entităților critice din sectoarele expuse în mod deosebit amenințărilor hibride, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de natura hibridă a amenințărilor la adresa entităților critice atunci când își pun în aplicare strategiile și când se bazează pe acestea în scopul identificării entităților critice. Statele membre sunt încurajate să ia în considerare standardele europene și internaționale care sunt pertinente pentru măsurile de securitate și de reziliență aplicabile entităților critice care pot sta la baza strategiilor statelor membre și, ulterior, a proceselor și deciziilor lor de desemnare.

15. În temeiul articolului 4 alineatul (2) din directivă, strategia trebuie să includă anumite elemente, cum ar fi obiectivele strategice și prioritățile pentru consolidarea rezilienței generale a entităților critice și o descriere a procesului prin care sunt identificate entitățile critice. Obiectivele și prioritățile strategice ar putea furniza informații utile pentru procesul de identificare a entităților critice. De exemplu, în stabilirea priorităților din cadrul strategiei, ar putea fi stabilite praguri pentru riscuri acceptabile, tolerabile și inacceptabile. Acest lucru ar putea sprijini procesul de identificare a entităților critice de către autoritățile competente și ar putea contribui la stabilirea importanței efectelor perturbatoare.

([5]) Directiva (UE) 2022/2555 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate cibernetică în Uniune, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 910/2014 și a Directivei (UE) 2018/1972 și de abrogare a Directivei (UE) 2016/1148 (Directiva NIS 2) (JO L 333, 27.12.2022, p. 80, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2555/oj).

([6]) Strategiile ar trebui să fie coordonate și coerente cu strategiile și planurile naționale de adaptare la schimbările climatice în temeiul articolului 5 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei”) (JO L 243, 9.7.2021, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1119/oj).

III.3. **Criterii de identificare a entităților critice**

16. Potrivit articolului 6 alineatul (2) din directivă, cele trei criterii prevăzute în dispoziția respectivă trebuie aplicate cumulativ, adică numai o entitate care îndeplinește toate cele trei criterii poate fi identificată ca entitate critică în temeiul directivei.

17. Prin urmare, ținând seama și de lipsa aplicabilității directivei conform celor prevăzute la articolul 1 alineatul (6), precum și la articolul 5 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) din directiva în cauză, la identificarea entităților critice ar trebui luate în considerare următoarele cinci etape (a se vedea figura 1):

(a) Entitatea are legătură cu unul dintre sectoarele sau subsectoarele și cu una dintre categoriile de entități enumerate în anexa la directivă?

(b) Entitatea furnizează unul sau mai multe servicii esențiale?

(c) Entitatea operează, și infrastructura sa critică este situată, pe teritoriul statului membru respectiv?

(d) Un incident ar avea efecte perturbatoare semnificative ([7]) asupra furnizării de către o entitate a unuia sau mai multor servicii esențiale ori asupra furnizării altor servicii esențiale în sectoarele prevăzute în anexă care depind de acel serviciu esențial sau de acele servicii esențiale?

(e) Entitatea este exclusă din domeniul de aplicare al directivei ([8])?

18. Statele membre pot alege ordinea în care abordează aceste etape. Directiva nu impune respectarea unei anumite ordini.

19. În cazul în care, după parcurgerea acestor etape, reiese că o entitate îndeplinește cumulativ cele trei criterii, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din directivă, aceasta trebuie să fie identificată de statul membru ca entitate critică. Considerentul 16 din directivă clarifică faptul că „*în cazul în care nu există nicio entitate care să îndeplinească criteriile respective într-un stat membru, statul membru respectiv nu ar trebui să aibă obligația de a identifica o entitate critică în sectorul sau subsectorul corespunzător*”.

(a) *Entitatea are legătură cu unul dintre sectoarele sau subsectoarele și cu una dintre categoriile de entități enumerate în anexa la directivă?*

20. Anexa la directivă specifică în a treia coloană categoriile de entități care corespund listei sectoarelor și subsectoarelor reglementate de directivă. Aproape toate categoriile fac trimitere la legislația sectorială relevantă a UE care definește respectiva categorie de entități. Legislația în cauză ar trebui să fie analizată cu atenție în procesul de identificare, pentru a înțelege categoria de entități care este vizată în sectorul sau subsectorul respectiv.

21. Ar trebui luate în considerare particularitățile din anumite sectoare în procesul de identificare. Considerentul 5 din directivă clarifică faptul că „[î]n ceea ce privește sectorul energetic și *în special, metodele de producere și transport a energiei electrice (din punctul de vedere al furnizării acesteia), se înțelege că, atunci când se consideră adecvat, producerea de energie electrică poate include părți ale transportului de energie electrică din centralele nucleare, cu excepția însă a elementelor strict nucleare care intră sub incidența tratatelor și a dreptului Uniunii, inclusiv a actelor din dreptul Uniunii relevante în domeniul nuclear*”.

22. În ceea ce privește sectorul alimentar, același considerent 5 din directivă clarifică faptul că, „*pentru a asigura existența unei abordări proporționale și pentru a reflecta în mod adecvat rolul și importanța acestor entități la nivel național, ar trebui să fie identificate entități critice numai în rândul acelor întreprinderi din sectorul alimentar, indiferent dacă au sau nu un scop lucrativ sau dacă sunt publice sau private, care își desfășoară activitatea exclusiv în domeniul logisticii, al distribuției angro și al producției și prelucrării industriale la scară largă, cu o cotă de piață semnificativă observată la nivel național*”.

23. Când identifică entitățile critice, statele membre ar trebui să ia în considerare importanța deosebită a anumitor sectoare, cum ar fi cel al transporturilor, în ceea ce privește rolul esențial al porturilor maritime sau interioare, al drumurilor, aeroporturilor și căilor ferate, în special atunci când servesc unei duble utilizări pentru mobilitatea militară și în scopuri civile, al apei, al energiei și al infrastructurii digitale pentru furnizarea de servicii esențiale în alte sectoare, pentru rolul lor strategic în asigurarea rezilienței lanțului de aprovizionare, precum și pentru combaterea traficului ilicit și a criminalității organizate.

([7]) Potrivit celor determinate în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din directivă.

([8]) Articolul 1 alineatul (6) din directivă, care prevede că directiva nu se aplică entităților administrației publice care își desfășoară activitățile în domeniul securității naționale, al siguranței publice, al apărării sau al asigurării respectării legii, inclusiv în ceea ce privește cercetarea, depistarea și urmărirea penală a infracțiunilor.

24. În ceea ce privește entitățile din sectorul bancar, al infrastructurii pieței financiare și al infrastructurii digitale, în temeiul articolului 8 din directivă și al explicațiilor de la considerentele 20 și 21, statele membre trebuie să identifice, pe baza aceloraşi criterii și utilizând aceeași procedură prevăzută în directivă, entitățile critice care aparțin acestor sectoare. Autoritățile competente relevante ar trebui să se informeze și să se consulte reciproc, după caz, în identificarea entităților din aceste trei sectoare, în conformitate cu obligația lor generală de a coopera în mod eficace în vederea îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul directivei, prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din aceasta.

25. Când identifică entitățile critice în conformitate cu articolul 6 din directivă, statele membre ar trebui să ia în considerare în mod corespunzător entitățile care furnizează servicii esențiale pentru comunicațiile electronice submarine și transportul energiei electrice ([9]).

(b) *Entitatea furnizează unul sau mai multe servicii esențiale?*

26. Deși scopul principal al Regulamentului delegat (UE) 2023/2450 al Comisiei ([10]) („Regulamentul delegat al Comisiei") este de a stabili o listă de servicii esențiale în sectoarele și subsectoarele prevăzute în anexa la directivă, care urmează să fie utilizată de autoritățile competente în scopul efectuării evaluării riscurilor, aceeași listă ar trebui, de asemenea, să fie utilizată ulterior în procesul de identificare pentru a decide dacă entitatea îndeplinește primul criteriu, și anume dacă entitatea furnizează unul sau mai multe servicii esențiale.

27. Considerentul 4 din Regulamentul delegat al Comisiei indică faptul că „*lista serviciilor esențiale ar trebui utilizată în lumina tuturor dispozițiilor relevante ale Directivei*". Aceasta include definirea serviciilor esențiale ca servicii care sunt indispensabile pentru menținerea funcțiilor societale vitale, a activităților economice vitale, a sănătății și siguranței publice sau a mediului, precum și definirea unei entități a administrației publice ([11]) și dispozițiile privind domeniul de aplicare al directivei ([12]) care sunt relevante, printre altele, la aplicarea primului criteriu menționat mai sus.

28. Cu toate acestea, articolul 5 alineatul (1) din directivă prevede clar că lista cuprinsă în Regulamentul delegat al Comisiei este neexhaustivă. Prin urmare, pot exista și alte servicii esențiale care fac obiectul directivei, dar care nu sunt enumerate în aceasta. În consecință, deși reprezintă un punct de referință important, serviciile esențiale enumerate nu sunt neapărat singurele care trebuie luate în considerare când statele membre aplică articolul 6 alineatul (2) litera (a) din directivă. Această dispoziție se referă la „serviciile esențiale", astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (5) din directivă, în general, fără a se limita neapărat la serviciile esențiale enumerate în Regulamentul delegat al Comisiei.

(c) *Entitatea operează, și infrastructura sa critică este situată, pe teritoriul statului membru respectiv?*

29. În cadrul acestei etape, statele membre ar trebui să verifice dacă entitățile funcționează efectiv, în sensul că își desfășoară activitățile pe teritoriul lor, și dacă acestea dispun de infrastructuri critice situate acolo, în sensul că se află fizic acolo. Aceste două elemente (operarea de către entitatea critică și locul în care se află infrastructura critică) sunt explicate în considerentul 16 din directivă, care indică faptul că ar trebui să se considere că o entitate operează pe teritoriul unui stat membru dacă entitatea respectivă își desfășoară activitățile necesare pentru serviciul sau serviciile esențiale în cauză în statul membru respectiv și dacă infrastructura critică a entității în cauză, care este utilizată pentru a furniza serviciul sau serviciile respective, este situată fizic în statul membru respectiv.

([9]) A se vedea, de asemenea, Comunicarea comună către Parlamentul European și Consiliu, Planul de acțiune al UE privind securitatea cablurilor [JOIN(2025) 9 final].

([10]) Regulamentul delegat (UE) 2023/2450 al Comisiei din 25 iulie 2023 de completare a Directivei (UE) 2022/2557 a Parlamentului European și a Consiliului prin stabilirea unei liste de servicii esențiale (JO L, 2023/2450, 30.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2023/2450/oj). Acest act delegat a fost adoptat în temeiul articolului 5 alineatul (1) din directivă.

([11]) Articolul 2 alineatul (10) din directivă.

([12]) Articolul 1 alineatele (6) și (7) din directivă.

30. În scopul aplicării articolului 6 alineatul (2) litera (b) din directivă, ar trebui să se considere că teritoriul unui stat membru acoperă, sub rezerva limitelor care decurg din articolul 355 din TFUE, teritoriul terestru și căile navigabile interioare ale statului membru respectiv, precum și marea teritorială (și fundul mării și subsolul său) stabilite de statul membru respectiv în conformitate cu Convenția ONU asupra dreptului mării (UNCLOS). În plus, aceasta cuprinde zona economică exclusivă (ZEE) stabilită de acel stat membru și platforma continentală, dar numai în măsura în care există o legătură între infrastructura critică situată în zona sa economică exclusivă sau pe platoul continental și drepturile suverane sau jurisdicția pe care un stat costier o exercită în conformitate cu UNCLOS în aceste părți ale mării, fără a aduce atingere drepturilor și libertăților altor state, garantate de UNCLOS. Prin urmare, când aplică articolul 6 alineatul (2) litera (b) din directivă, statele membre ar trebui, după caz, să efectueze o evaluare de la caz la caz pentru a stabili în ce măsură este acoperită infrastructura critică situată în zona lor economică exclusivă și pe platoul continental.

31. De exemplu, în cazul cablurilor submarine sau al conductelor instalate de alte state, în exercitarea drepturilor care le revin în temeiul articolului 58 alineatul (1) și al articolului 79 alineatul (1) din UNCLOS, care traversează ZEE sau platoul continental al unui stat membru costier, statul membru respectiv nu trebuie să respecte obligațiile care îi revin în temeiul directivei în ceea ce privește infrastructura critică în cauză, în măsura în care aceasta nu face obiectul suveranității și jurisdicției sale funcționale în ZEE și nu face parte din platoul continental în temeiul UNCLOS. În schimb, cablurile sau conductele submarine situate în ZEE sau pe platoul continental al unui stat membru costier ar trebui să fie supuse, în statul respectiv, obligațiilor prevăzute de directivă în cazul în care această infrastructură critică este legată de activitățile prin care statul respectiv și-a exercitat suveranitatea sau jurisdicția în ZEE sau pe platforma continentală în temeiul articolelor 56 și 77 din UNCLOS.

32. Întrucât acest lucru nu este menționat la articolul 6 alineatul (2) litera (b) din directivă, locul de stabilire al entității nu ar trebui considerat ca făcând parte din acest criteriu. Prin urmare, acest element ar trebui considerat irelevant pentru procesul de identificare a entităților critice în temeiul directivei.

(d) *Un incident ar avea efecte perturbatoare semnificative asupra furnizării de către o entitate a unuia sau mai multor servicii esențiale ori asupra furnizării altor servicii esențiale în sectoarele prevăzute în anexă care depind de acel serviciu esențial sau de acele servicii esențiale?*

33. Problema stabilirii importanței unui efect perturbator este detaliată la articolul 7 alineatul (1) din directivă, care enumeră criteriile care trebuie luate în considerare în acest scop. Aceste criterii sunt explicate mai detaliat în secțiunea IV din prezentele orientări.

(e) *Entitatea este exclusă din domeniul de aplicare al directivei?*

34. În cazul în care o entitate aparține uneia dintre categoriile de entități cărora nu li se aplică directiva, astfel cum se prevede la articolul 1 alineatul (6) din directivă, nu există nicio obligație de a o identifica drept entitate critică în temeiul directivei.

35. Fără a se ține seama de cerința legală ca statele membre să aplice criteriile prevăzute în directivă, astfel cum se explică în secțiunea III.3 (A-D) din prezentele orientări, acestea pot aplica, în temeiul dreptului intern și acționând în conformitate cu dreptul Uniunii, obligații legate de entitățile critice și entităților care își desfășoară activitatea în alte sectoare considerate critice în temeiul dreptului intern, care nu sunt menționate în anexa la directivă.

36. Astfel cum s-a explicat la punctul 28 de mai sus, deși Regulamentul delegat al Comisiei este un punct de referință important, statele membre ar putea să trebuiască să țină seama de servicii esențiale altele decât cele enumerate în Regulamentul delegat al Comisiei. În plus, statele membre pot decide, în temeiul dreptului intern și acționând în conformitate cu dreptul Uniunii, să impună obligații de consolidare a rezilienței entităților care furnizează alte servicii decât serviciile esențiale care fac obiectul directivei.

37. Astfel, statele membre pot identifica, în temeiul dreptului intern și acționând în conformitate cu dreptul Uniunii, alte entități critice decât cele identificate în temeiul directivei ([13]). În consecință, deoarece astfel de entități ar fi identificate pe baza legislației naționale, acestea nu trebuie să îndeplinească criteriile cumulative menționate la articolul 6 alineatul (2) din directivă și explicate mai sus.

IV. ORIENTĂRI FĂRĂ CARACTER OBLIGATORIU PENTRU A FACILITA APLICAREA CRITERIILOR DE DETERMINARE A IMPORTANȚEI UNUI EFECT PERTURBATOR

38. Deși, potrivit articolului 7 alineatul (1) din directivă, trebuie să se țină seama de toate criteriile când se stabilește importanța unui efect perturbator, statele membre pot evalua suplimentar relevanța concretă a acestor criterii în lumina circumstanțelor specifice ale situației în discuție.

IV.1. **Numărul de utilizatori care se bazează pe serviciul esențial**

39. Statele membre sunt încurajate să ia în considerare următoarele elemente când aplică acest criteriu:

a) atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice în calitate de utilizatori;

b) alte entități critice în calitate de utilizatori;

c) numărul total de utilizatori care se bazează în mod direct pe serviciul esențial și/sau, în măsura posibilului, de utilizatori indirecți ai serviciului esențial, și anume persoane care nu se bazează în mod direct pe serviciu, dar care ar fi afectate de perturbarea acestuia.

40. Atunci când se utilizează un prag pentru a evalua numărul de utilizatori, pragul ales ar trebui să ia în considerare dacă:

a) utilizatorii sunt concentrați într-o anumită zonă sau sunt dispersați într-o regiune;

b) utilizatorii sunt grupuri vulnerabile, de exemplu persoane în vârstă, persoane cu handicap sau copii;

c) există o dependență critică în timp de serviciul esențial în cauză, de exemplu din partea operatorilor de infrastructură spațială de la sol;

d) numărul de utilizatori ai serviciului esențial în cauză nu este ridicat, dar acești utilizatori se bazează în mare măsură pe serviciul esențial, de exemplu un furnizor de servicii medicale.

IV.2. **Gradul de dependență al altor sectoare și subsectoare prevăzute în anexa la directiva menționată de serviciul esențial respectiv**

41. Entitățile critice sunt adesea strâns conectate și depind unele de celelalte în moduri complexe. Dependențele și interdependențele sunt un multiplicator de risc care poate spori importanța unui efect perturbator.

42. Statele membre sunt încurajate să ia în considerare următoarele elemente când aplică acest criteriu:

a) dacă două sau mai multe sectoare depind de serviciul esențial în cauză;

b) dacă entitățile critice care își desfășoară activitatea în alte sectoare și subsectoare decât cel în cauză au alternative la serviciul esențial respectiv;

c) dacă efectul perturbator al unui incident legat de furnizarea serviciului esențial s-ar răspândi rapid și ar conduce la efecte în cascadă în celelalte sectoare și subsectoare.

([13]) A se vedea articolul 3 din directivă, care arată că directiva nu împiedică adoptarea sau menținerea de către statele membre a unor dispoziții de drept intern în vederea obținerii unui nivel mai ridicat de reziliență a entităților critice, cu condiția care dispozițiile respective să fie conforme cu obligațiilor care revin statelor membre în temeiul dreptului Uniunii.

43. Considerentul 18 din directivă explică faptul că „*statele membre ar trebui, de asemenea, să ia în considerare efectele asupra lanțului de aprovizionare, în măsura posibilului, atunci când determină gradul de dependență al altor sectoare și subsectoare față de serviciul esențial furnizat de o entitate critică*”.

44. Pentru a aborda astfel de efecte asupra lanțului de aprovizionare, statele membre sunt încurajate să utilizeze cartografierea existentă sau să efectueze o cartografiere a lanțurilor de aprovizionare pentru serviciile esențiale furnizate de entități din sectoarele care intră în domeniul de aplicare al directivei, cum ar fi furnizorii și clienții direcți, furnizorii și clienții indirecți, dependențele intersectoriale și transfrontaliere, inclusiv cele din afara UE.

IV.3. **Efectele pe care l-ar putea avea incidentele, ca intensitate și durată, asupra activităților economice și societale, a mediului, a siguranței și securității publice, sau a sănătății populației**

45. Pentru a evalua gradul și durata unui incident, fiecare dintre elementele menționate la articolul 7 alineatul (1) litera (c) din directivă ar trebui luat în considerare separat. Cu cât un incident durează mai mult și cu cât intensitatea acestuia este mai mare, cu atât mai important ar trebui considerat impactul acestuia asupra activităților economice și societale, asupra mediului, asupra siguranței și securității publice sau asupra sănătății populației.

46. Statele membre sunt încurajate să ia în considerare următoarele elemente când aplică acest criteriu.

47. În ceea ce privește impactul pe care l-ar putea avea incidentele asupra activităților economice, statele membre sunt încurajate să ia în considerare:

a) costurile directe estimate legate de daunele fizice cauzate de perturbări, de pauză și de durata întreruperii activității în urma opririi operațiunilor, pierderile de venituri, eventualele închideri și costurile de asigurare, atunci când efectele acestora sunt suficient de substanțiale încât să poate afecta macroeconomia;

b) costurile estimate cauzate de perturbările din lanțul de aprovizionare care conduc la întârzieri și deficite în furnizarea de servicii esențiale, la reducerea cheltuielilor de consum și la pierderea încrederii de către public;

c) costurile estimate cauzate de impactul asupra investițiilor, comerțului și creșterii economice pe termen lung.

48. În ceea ce privește impactul pe care incidentele l-ar putea avea asupra activităților societale, statele membre sunt încurajate să evalueze importanța perturbărilor activităților guvernamentale la nivel central, regional sau local și a perturbărilor activităților din sectorul privat care reduc capacitatea generală de furnizare de servicii esențiale, inclusiv perturbarea vieții de zi cu zi.

49. În ceea ce privește impactul pe care l-ar putea avea incidentele asupra mediului înconjurător, statele membre sunt încurajate să ia în considerare:

a) daunele estimate aduse ecosistemelor și disponibilitatea serviciilor ecosistemice, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (14) din Regulamentul 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului ([14]) privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile;

b) impactul asupra calității aerului (concentrațiile de poluanți atmosferici, indicii de calitate a aerului, schimbări în ecosistemul acvatic), a calității apei (modificări ale concentrațiilor de poluanți din apă și din mediul marin, calitatea apei, impactul asupra sănătății umane, prejudicii aduse biodiversității), a terenurilor (sol, defrișări, urbanizare, agricultură, schimbări în materie de biodiversitate);

c) impactul asupra schimbărilor climatice, inclusiv schimbările în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră;

d) materializarea riscurilor climatice acute sau cronice.

([14]) Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088, (JO L 198, 22.6.2020, p. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2020/852/oj).

50. Evaluarea impactului pe care incidentele l-ar putea avea asupra mediului ar trebui să se bazeze pe o abordare cuprinzătoare care să ia în considerare atât impactul direct, cât și pe cel indirect, precum și consecințele pe termen scurt și pe termen lung. Statele membre sunt încurajate să se bazeze pe evaluările existente ale impactului asupra mediului sau să efectueze astfel de evaluări sau evaluări strategice de mediu ori evaluări ale ciclului de viață.

51. În ceea ce privește impactul pe care l-ar putea avea incidentele asupra siguranței și securității publice, statele membre sunt încurajate să ia în considerare:

a) efectele diferitelor tipuri de incidente și consecințele asupra furnizării de servicii esențiale, în ceea ce privește gradul și durata, asupra disponibilității și eficacității serviciilor guvernamentale dedicate siguranței și securității publice, cum ar fi serviciile de poliție, serviciile de protecție împotriva incendiilor, instanțele de judecată și închisorile, rata criminalității, potențialul de tulburări sociale cauzate de deficitul de servicii sau bunuri esențiale sau schimbările în percepția comunității asupra siguranței și securității;

b) impactul asupra disponibilității și eficacității capacităților de răspuns ale serviciilor guvernamentale dedicate siguranței și securității publice.

52. Pentru a evalua impactul pe care l-ar putea avea incidentele asupra siguranței și securității publice, statele membre sunt încurajate să utilizeze rezultatele evaluărilor riscurilor, amenințărilor și vulnerabilității, analizele și cartografierea criminalității, planificarea și desfășurarea exercițiilor de gestionare a situațiilor de urgență, precum și implicarea părților interesate.

53. În ceea ce privește impactul pe care l-ar putea avea incidentele asupra sănătății populației, statele membre sunt încurajate să ia în considerare:

a) pierderea accesului la îngrijiri medicale cauzată de întârzierea tratamentelor, incapacitatea de a ajunge la unitățile medicale, deficitul de personal, incapacitatea de a aborda urgențele de sănătate publică, presiunea asupra producției de produse farmaceutice de bază, a preparatelor farmaceutice de bază, a contramăsurilor medicale și a dispozitivelor medicale care sunt considerate esențiale în timpul unei urgențe de sănătate publică sau pierderea acestora, deficitele de medicamente, consecințele asupra sănătății mintale, creșterea morbidității și a mortalității (rată mai mare a bolilor cronice, răspândirea bolilor infecțioase, vătămări, decese);

b) perturbarea lanțului de aprovizionare cu alimente, perturbarea sau contaminarea rezervelor de apă (potabilă);

c) efectele asupra sănătății grupurilor vulnerabile (persoane în vârstă, copii, persoane cu venituri mici, pacienți cu afecțiuni preexistente).

54. Pentru a evalua impactul pe care l-ar putea avea incidentele asupra sănătății populației, statele membre sunt încurajate să utilizeze supravegherea sănătății publice pentru a urmări focarele de boli și modificările în ceea ce privește mortalitatea și monitorizarea mediului; sondaje și interviuri menite să colecteze date privind accesul la asistență medicală și experiența acumulată înainte și după perturbări și analiza geospațială menită să cartografieze grupurile vulnerabile și zonele cu acces limitat la asistență medicală.

IV.4. **Cota de piață a entității pe piața serviciului esențial sau a serviciilor esențiale respective**

55. Cota de piață reflectă poziția relativă a furnizorilor pe piață și se bazează, în general, pe vânzările sau achizițiile de produse relevante în zona geografică relevantă. În general, atât valoarea vânzărilor sau a achizițiilor, cât și volumul vânzărilor sau al achizițiilor oferă informații utile ([15]). Statele membre sunt încurajate, de asemenea, să consulte date statistice sectoriale specifice sau să efectueze studii de piață pentru a determina cota de piață a unei entități.

([15]) Comunicare a Comisiei – Comunicarea Comisiei privind definirea pieței relevante în sensul dreptului Uniunii în domeniul concurenței (JO C, C/2024/1645, 22.2.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/1645/oj), punctele 105-107.

56. Criteriul cotei de piață ar trebui să fie întotdeauna luat în considerare în coroborare cu alte criterii, deoarece un grad scăzut de dependență de serviciul esențial sau disponibilitatea unor furnizori de servicii alternativi poate reduce considerabil importanța unui efect perturbator. Dependența ar putea fi un factor-cheie în evaluarea impactului cotei de piață, deoarece poate explica în ce măsură societatea, sectoarele specifice sau alte entități se bazează pe un anumit serviciu esențial. La evaluarea impactului cotei de piață, dependența oferă informații cu privire la importanța sistemică relativă și la caracterul critic al rolului entității pe piața serviciului sau serviciilor esențiale în cauză.

57. Perturbarea serviciilor esențiale furnizate de o entitate cu o cotă de piață ridicată poate să prezinte un risc mai mare de efecte în cascadă asupra furnizării altor servicii esențiale, în special dacă serviciul esențial în cauză este furnizat într-un sector care prezintă multe interdependențe cu alte sectoare, cum ar fi sectorul energiei sau cel al transporturilor. Efectele perturbatoare ale unui incident care afectează furnizarea unui serviciu esențial de către o entitate cu o cotă de piață scăzută ar putea fi, de asemenea, semnificative dacă furnizează un serviciu esențial unic sau de neînlocuit pe care se bazează un sector.

58. În ceea ce privește modelele sau metodologiile de evaluare a pieței, pot fi utilizate diverse tehnici de analiză a activității, cum ar fi cele cinci forțe ale lui Porter ([16]), analiza SWOT ([17]), PESTLE ([18]), strategia de segmentare a pieței ([19]), cartografierea experienței clienților ([20]) și modelul de afaceri Canvas ([21]).

IV.5. **Zona geografică ce ar putea fi afectată de un incident, inclusiv orice impact transfrontalier**

59. Statele membre sunt încurajate să ia în considerare vulnerabilitatea asociată cu gradul de izolare a anumitor tipuri de zone geografice, cum ar fi regiunile insulare, regiunile îndepărtate sau zonele montane, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) litera (e) din directivă. Astfel de tipuri de zone geografice tind să aibă nevoi specifice în ceea ce privește serviciile esențiale și capacități limitate de a face față perturbărilor.

60. În plus, pot fi relevante alte elemente pentru aplicarea acestui criteriu:

a) impactul direct sau indirect al incidentului într-o zonă geografică, exprimat în suprafață;

b) impactul direct sau indirect al incidentului asupra zonei afectate, și anume local, regional, național sau transfrontalier;

c) caracteristicile zonei geografice, cum ar fi terenurile, spațiul aerian, apa, mediul urban, rural sau pădurile.

61. Pentru a evalua zona geografică ce ar putea fi afectată de un incident, statele membre sunt încurajate să efectueze observații pe teren, să colecteze date din imaginile prin satelit și aeriene, să utilizeze datele recensământului, hărțile infrastructurii de transport energetic, hărțile infrastructurii de transport, rețelele de monitorizare a mediului și bazele de date GIS ([22]).

([16]) O metodă prin care se analizează contextul concurențial al unei industrii, care are la bază cinci factori: rivalitate, nou-intrați pe piață, furnizori, clienți și înlocuitori.

([17]) O metodă prin care se caracterizează forțele interne și externe care pot crea oportunități sau riscuri pentru o organizație. Acesta ia în considerare punctele forte și punctele slabe ale organizației, precum și oportunitățile și amenințările externe.

([18]) Analiza PESTLE ia în considerare factorii politici, economici, sociali, tehnologici, juridici și de mediu și evaluează impactul acestor factori externi asupra rentabilității unei organizații.

([19]) O tehnică de împărțire a pieței în segmente specifice, în funcție de caracteristicile și preferințele clienților.

([20]) O tehnică prin care se înțeleg și se vizualizează caracteristicile și preferințele clienților.

([21]) O tehnică de evaluare și vizualizare a diferitelor elemente esențiale ale unei întreprinderi.

([22]) Capacitățile sistemelor de date geografice (GIS) pot fi utilizate pentru a identifica pericolele și a vizualiza efectele potențiale care ar rezulta din apariția unui incident. Acestea sunt, de asemenea, utile pentru a concepe măsuri de atenuare și capacități de reziliență pentru a face față efectelor potențiale.

IV.6. **Importanța entității pentru menținerea unui nivel suficient al serviciului esențial, ținând cont de disponibilitatea unor mijloace alternative**

62. Acest criteriu este relevant, printre altele, în ceea ce privește furnizarea de servicii de menținere a vieții, cum ar fi apa potabilă, apele reziduale, energia, sănătatea, producția și distribuția de alimente, precum și transportul, inclusiv serviciile de gestionare a traficului, întrucât, în lipsa acestor servicii, economia și societatea s-ar prăbuși. Atunci când evaluează importanța entității în menținerea unui nivel suficient al serviciului esențial, statele membre trebuie, în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (f) din directivă, să țină seama de disponibilitatea unor posibile mijloace alternative pentru furnizarea serviciului esențial în cauză. În acest context, statele membre sunt încurajate să ia în considerare astfel de alternative în ceea ce privește accesibilitatea, rapiditatea cu care poate fi utilizată alternativa, calitatea serviciului alternativ și costurile suplimentare suportate. Dacă utilizatorii nu au nicio alternativă viabilă pentru serviciul esențial, impactul efectului perturbator este, în general, mai semnificativ, indiferent de numărul de utilizatori afectați de perturbare. În plus, ar trebui să se țină seama de natura serviciului esențial în ceea ce privește caracterul critic, caracteristicile și scopul său principal.

ANEXĂ

MODEL COMUN DE RAPORTARE VOLUNTAR

I. CONSIDERAȚII GENERALE

Articolul 5 din directivă prevede că statele membre trebuie să efectueze o evaluare a riscurilor care va fi utilizată de statele membre în scopul identificării entităților critice în temeiul directivei.

În conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din directivă, statele membre trebuie să furnizeze Comisiei informațiile relevante privind tipurile de riscuri identificate în urma evaluării riscurilor efectuată de statul membru respectiv și rezultatele acesteia, pentru fiecare sector și subsector prevăzut în anexa la directivă.

Articolul 5 alineatul (5) din directivă prevede elaborarea de către Comisie, în cooperare cu statele membre, a unui model comun de raportare voluntar în scopul respectării articolului 5 alineatul (4) din directivă.

Deși are un caracter voluntar, statele membre sunt încurajate să utilizeze acest model comun de raportare când furnizează informații în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din directivă. Modelul comun de raportare este menit să fie utilizat pentru a raporta separat cu privire la fiecare sector, iar, în sectoarele cu subsectoare, și la nivel de subsector. De exemplu, în sectorul energetic, care are cinci subsectoare, modelul de raportare ar fi utilizat de cinci ori.

Acest model este conceput pentru a obține, în mod armonizat, o imagine de ansamblu asupra informațiilor considerate relevante pentru raportarea către Comisie, indiferent dacă acestea sunt clasificate sau neclasificate. Cu toate acestea, dacă statele membre aleg să utilizeze acest model ca bază pentru a transmite informații mai detaliate sau clasificate, acest lucru ar trebui să se realizeze întotdeauna prin canalele de comunicare adecvate.

Acest model nu ar trebui considerat un document de orientare și nici un substitut pentru evaluările riscurilor care urmează să fie efectuate de statele membre în temeiul articolului 5 din directivă.

II. CONSIDERAȚII LA COMPLETAREA MODELULUI

În prima secțiune, statele membre ar trebui să verifice tipurile de riscuri identificate care ar putea afecta furnizarea de servicii esențiale pentru sectorul și subsectorul care face obiectul raportării. Dacă sunt identificate, pot fi verificate mai multe tipuri de riscuri. Dacă sunt identificate, statele membre ar trebui să ia în considerare detalierea tipului de risc în cauză.

În a doua secțiune, statele membre ar trebui să verifice lista vulnerabilităților și efectele potențiale considerate relevante pentru calificarea rezultatului evaluării riscurilor. În continuare, când raportează cu privire la rezultate, statele membre ar trebui să furnizeze și o evaluare globală a impactului perturbării furnizării serviciilor esențiale pentru sectorul și subsectorul care face obiectul raportării. În final, statele membre ar trebui să ia în considerare detalierea răspunsului privind rezultatul evaluării riscurilor printr-o contribuție scrisă.

În a treia secțiune, statele membre ar trebui să ia în considerare transmiterea de informații suplimentare referitoare la tipurile de riscuri identificate în urma evaluării riscurilor și la rezultatele acesteia, într-o contribuție scrisă, în ceea ce privește abordarea metodologică, bunele practici sau lecțiile desprinse din procesul de evaluare a riscurilor. În acest context, evaluarea riscurilor este considerată a fi procesul global prin care se determină natura și amploarea unui risc prin identificarea și analiza potențialelor amenințări, vulnerabilități și pericole relevante care ar putea conduce la un incident și prin evaluarea potențialelor pierderi sau perturbări ale furnizării unui serviciu esențial provocate de incidentul respectiv, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (7) din directivă.

În a patra și ultima secțiune, statele membre ar trebui să ia în considerare necesitatea unor informații suplimentare legate de obligația de raportare care le revine în temeiul articolului 5 alineatul (4) din directivă printr-o contribuție scrisă suplimentară.

PARAMETRII DE IDENTIFICARE	
Statul membru:	
Autoritatea competentă:	
Perioada de raportare:	
Sectorul:	**Subsectorul:**
☐ **Energie**	☐ Energie electrică ☐ Sisteme de încălzire și răcire centralizată ☐ Petrol ☐ Gaze ☐ Hidrogen
☐ **Transporturi**	☐ Transport aerian ☐ Transport feroviar ☐ Transport pe apă ☐ Transport rutier ☐ Transport public
☐ **Sectorul bancar**	
☐ **Infrastructuri ale pieței financiare**	
☐ **Sectorul sănătății**	
☐ **Apă potabilă**	
☐ **Ape uzate**	
☐ **Infrastructură digitală**	
☐ **Administrație publică**	
☐ **Spațiu**	
☐ **Producția, prelucrarea și distribuția de alimente**	
_____	_____

1. TIPURI DE RISCURI IDENTIFICATE	
1.1.	**Riscuri naturale** ☐ Biologice (de exemplu, legate de sănătate, epidemii, pandemii etc.) ☐ Geofizice (de exemplu cutremure, activitate vulcanică, alunecări de teren etc.) ☐ Hidrometeorologice (de exemplu, fenomene meteorologice extreme, furtuni, precipitații, inundații, deficit de apă, secetă, incendii forestiere, valuri de căldură, valuri de frig etc.) ☐ Extraterestre (de exemplu erupții solare etc.) ☐ Alte riscuri naturale acute sau cronice legate de schimbările climatice sau de mediul natural (de exemplu, creșterea nivelului mării, poluare etc. Vă rugăm să detaliați): **Riscuri provocate de om** ☐ Chimice ☐ Radiologice sau nucleare ☐ Riscuri hibride ([1]) ☐ Sabotaj ☐ Riscuri de terorism (de exemplu prin utilizarea de explozivi, luarea de ostatici etc.)

	☐ Alte infracțiuni (de exemplu, incendiere cu intenție, corupție, efracție, agresiune, vandalism etc.) ☐ Riscuri din interior (de exemplu, rea intenție, eroare umană, neglijență etc.) ☐ Riscuri cibernetice ☐ Riscuri militare ☐ Investiții străine directe care afectează negativ securitatea sau ordinea publică ☐ Spionaj ca pregătire pentru alte riscuri provocate de om (de exemplu supraveghere din aer cu ajutorul dronelor, furt de date etc.) ☐ Riscuri societale (de exemplu revoltă, grevă etc.) ☐ Alte riscuri provocate de om (vă rugăm să detaliați): **Riscuri tehnice/tehnologice** ☐ Accidentale (de exemplu eroare, defecțiune, funcționare defectuoasă, coliziune, scurgere de materiale periculoase, radiații etc.) ☐ Degradare structurală (și anume deteriorarea infrastructurii fizice în timp și în condiții dificile) ☐ Utilizarea tehnologiilor (digitale) emergente (de exemplu, utilizarea IA etc.) **Riscuri combinate** ☐ Riscuri intersectoriale ☐ Riscuri transfrontaliere ☐ Riscuri intrasectoriale ☐ Alte riscuri în cascadă, ca urmare a perturbării unui serviciu esențial (de exemplu, pericole naturale care declanșează dezastre tehnologice ([2]), deșeuri spațiale etc.) ☐ Riscuri unice pentru sector și subsector (vă rugăm să detaliați): ☐ Altele (vă rugăm să detaliați):
	Contribuție scrisă…

([1]) Termenul „amenințări hibride" se referă la situațiile în care actorii care reprezintă amenințări, statali sau nestatali, încearcă să exploateze vulnerabilitățile UE în propriul lor avantaj, utilizând o combinație de măsuri (și anume diplomatice, militare, economice, tehnologice) în mod coordonat, menținându-se, în același timp, sub pragul războiului formal. Prin definiție, această categorie se referă, de obicei, la mai multe riscuri și, prin urmare, ar trebui să fie selectată împreună cu celelalte riscuri, după caz.

([2]) Efecte tehnologice de ordinul doi cauzate de pericole naturale.

2. REZULTATUL EVALUĂRII RISCURILOR

2.1.	**Vulnerabilități** ☐ Dependențe intersectoriale (în conformitate cu sectoarele prevăzute în anexa la directivă) (vă rugăm să detaliați) ☐ Dependențe sectoriale sau subsectoriale (în conformitate cu sectoarele prevăzute în anexa la directivă) (vă rugăm să detaliați) ☐ Dependențe de categorii de entități (în conformitate cu sectoarele prevăzute în anexa la directivă) (vă rugăm să detaliați) ☐ Dependență de entități din alte state membre (vă rugăm să detaliați) ☐ Dependență de entități din țări terțe (vă rugăm să detaliați) ☐ Dependențe de lanțul de aprovizionare ☐ Securitatea și sensibilizarea angajaților ☐ Vulnerabilități unice pentru sector și subsector (vă rugăm să detaliați) ☐ Altele (vă rugăm să detaliați):
	Contribuție scrisă…
2.2.	**Impactul potențial al unui incident perturbator semnificativ** ☐ Activități economice (de exemplu, daune/pierderi financiare, șomaj, prejudicii reputaționale, restricții la export, scăderea investițiilor străine, reducerea turismului etc.) ☐ Activități societale (de exemplu perturbări guvernamentale etc.) ☐ Mediu (de exemplu daune cauzate ecosistemelor, poluare etc.) ☐ Siguranță publică (de exemplu impact asupra serviciilor de urgență, strămutare, evacuare etc.) ☐ Securitate (de exemplu integritate teritorială, impact asupra serviciilor de aplicare a legii, apărare etc.) ☐ Sănătatea populației (de exemplu boală, deficit de personal, deficit de medicamente, echipamente medicale sau contramăsuri medicale etc.)

	☐ Relații și parteneriate internaționale sau diplomatice (de exemplu, cu țări din afara UE, organizații internaționale, comerț etc.) ☐ În sectorul vizat, asupra altor sectoare prevăzute în anexa la directivă ☐ Asupra populației (de exemplu deces, vătămare etc.) ☐ Asupra pieței interne ☐ Asupra serviciilor esențiale furnizate către sau din șase state membre sau mai multe ☐ Impact unic asupra sectorului și a subsectorului (vă rugăm să detaliați) ☐ Altele (vă rugăm să detaliați):
	Contribuție scrisă…
2.3.	**Gravitatea impactului unui incident perturbator** ☐ Relativ nesemnificativ ☐ Puțin semnificativ ☐ Moderat semnificativ ☐ Foarte semnificativ ☐ Extrem de semnificativ
	Contribuție scrisă…

3.	INFORMAȚII SUPLIMENTARE REFERITOARE LA TIPURILE DE RISCURI IDENTIFICATE ȘI LA REZULTATELE EVALUĂRII RISCURILOR
3.1.	**Abordare metodologică**
	Contribuție scrisă…
3.2.	**Bune practici**
	Contribuție scrisă…
3.3.	**Lecții desprinse**
	Contribuție scrisă…

4.	INFORMAȚII COMPLEMENTARE
4.1.	*Contribuție scrisă…*